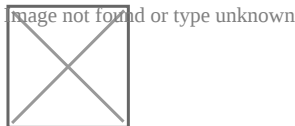

Μοναχός Γρηγόριος Ξενοφωντινός (1890 - 11 Σεπτεμβρίου 1990)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γέροντας Γρηγόριος Ξενοφωντινός, ένα κατάκαρπο δένδρο αρετής

Γέροντας Γρηγόριος Ξενοφωντινός, ένα κατάκαρπο δένδρο
αρετής

Κατά κόσμον ονομαζόταν Γρηγόριος Ζακυνθινάκης και ήταν από το χωριό Εμπρόσνερος της επαρχίας Αποκορώνου Κρήτης. Είχε άλλα έξι αδέλφια. Μετά την αποφοίτησή του από το Σχολαρχείο διορίσθηκε δάσκαλος, αλλά προτίμησε τη μαθητεία στην αθωνική ησυχία.

Από την Κρήτη εικοσάχρονος έρχεται στο Άγιον Όρος παρακινημένος από τον συμπατριώτη του Γέροντα Αβιμέλεχ Μικραγιαννανίτη († 1965). Εγκαταβίωσε στην Καλύβη των Αγίων Αποστόλων της ιεράς σκήτης Ευαγγελισμού της Θεοτόκου- Ξενοφώντος. Υποτάχθηκε στον έμπειρο και αγιασμένο Γέροντα Ακάκιο τον Πνευματικό († 1927). Την υπακοή, την ταπείνωση, την άσκηση, την ακτημοσύνη, την ξενιτεία και την ανεξικακία δεν την έμαθε από τα βιβλία, αλλά «τρώγοντας τα μούτρα του» στην πολύχρονη σκητιώτικη ζωή. Εκάρη μοναχός το 1911.

Ευγνωμονούσε συνεχώς την Παναγία, την οποία υπεραγαπούσε που τον έφερε στο Περιβόλι της. Στο Άγιον Όρος έκαμε 80 συναπτά έτη δίχως να εξέλθει ποτέ στον κόσμο. Δεν έλεγε μεγάλα λόγια, ζούσε όμως μια ωραία μυστική ζωή. Είχε την ευλογία και τη χαρά να γνωρίσει τον όσιο Σιλουανό, τον άγιο Νικόλαο τον Πλανά, τους Γέροντες Αβιμέλεχ Μικραγιαννανίτη και Δανιήλ Κατουνακιώτη και να επικοινωνεί δι' αλληλογραφίας με τους δύο μεγάλους λογοτέχνες Α. Παπαδιαμάντη και Α. Μωραϊτίδη.

Ο Γέροντας Γρηγόριος (αριστερά) και ο υποτακτικός του Γέροντας Παύλος

Ο Γέροντας Γρηγόριος (αριστερά) και ο υποτακτικός του Γέροντας Παύλος

Εκατόχρονος, ένα χρόνο πριν κοιμηθεί, έλεγε νοσταλγικά τις αναμνήσεις του από την αγαπητή του σκήτη: «Όταν ήλθα στη σκήτη το 1909, είχε 80 πατέρες...

Έμεινα εδώ, δεν πήγαινα πουθενά. Τον άγιο Σιλουανό στο Ρωσικό τον γνώρισα. Ένας απλός άνθρωπος ήταν. Δεν τον έπιανε το μάτι σου για άγιο. Ο παπα-Σωφρόνιος ήταν καλός άνθρωπος κι έγραψε ωραία βιογραφία του. Κατά τις αργίες που καθόμαστε και συζητούσαμε διάφορα θέματα εδώ στη σκήτη, ζητούσαμε στο τέλος, πριν αναχωρήσουμε, από τους πνευματικούς, τον Γερο-Κοσμά, τον Γερο-Θεωνά -πλέκαμε και κομποσχοίνι- ζητούσαμε να μας διαβάσουν για την αργολογία ευχή στην εκκλησία. Είχαν αρετή τότε οι άνθρωποι... Όλο υπακοή, όλοι σου έλεγαν: «Εγώ διάβαζα τα πατερικά όλα, τον Στουδίτη, την Κλίμακα των αρετών. Όλοι οι πατέρες ήταν καλοί, για τη σωτηρία τους ενδιαφέρονταν. Ασχολούνταν και με την ευχή...».

Ο Γέροντας Γρηγόριος (αριστερά) και ο υποτακτικός του Γέροντας Παύλος

Image not found or type unknown

Ο Γέροντας Γρηγόριος (αριστερά) και ο υποτακτικός του Γέροντας Παύλος

Ο συνασκητής του Γέροντας Ιωακείμ γράφει περί αυτού: «Ένα κατάκαρπο δένδρο, φορτωμένο με τους καρπούς της αρετής. Δείγμα αντιπροσωπευτικό της γόνιμης σκητιώτικης ζωής. Όταν για πολλά χρόνια ο βιγλάτορας της σκήτης, ο σεβάσμιος

παππούς, ο σοφός γέροντας της καλύβας των Αγίων Αποστόλων. Απλός και γελαστός, σαν το μικρό παιδί, μας αγκάλιαζε με τη χριστομίμητη αγάπη του και μας δίδασκε με την ακρίβεια της μοναχικής ζωής του... Μιλούσε για όλα με διάκριση. Στη σκήτη μας πέρασε ολόκληρη τη ζωή του και την πέρασε ανάμεσα στην εργασία, στην προσευχή, στη μελέτη και τη σιωπή. Ήταν μια αρχοντική μορφή. Ψηλός και λεπτός στο σώμα, με λίγη γενειάδα και φωτεινό πρόσωπο. Ήταν μια χαριτωμένη ψυχή. Εντυπωσίαζε η ευγένειά του, που συνόδευε την κατά Θεόν ζωή του. Ο κάθε λόγος του ήταν διαυγής και καλοζυγισμένος». Διαβάζοντας από τον Ηλία Μηνιάτη τον λόγο του Σταυρού έκλαιγε γοερά ο αιωνόβιος Γέροντας ως να ήταν στον Γολγοθά.

Γέροντας Γρηγόριος Ξενοφωντινός, ένα κατάκαρπο δένδρο αρετής

Την ημέρα του Γενεσίου της Θεοτόκου, στη θεία Λειτουργία του Κυριακού, ο γεροπλάτανος Γρηγόριος έπεσε λιπόθυμος. Μόλις συνήλθε, μετάλαβε των αχράντων Μυστηρίων. Μετά τριήμερο ανεπαύθη στην πενιχρή Καλύβη του. Στις 11.9.1990, εορτή της μνήμης του όσιου Σιλουανού, τον οποίο ο μακάριος Γέροντας τον είχε γνωρίσει. Παρέδωσε το πνεύμα του ειρηνικά, έχοντας πλήρεις τις αισθήσεις του. Ο καλός υποτακτικός του Παύλος θέλησε να τον βοηθήσει. Εκείνος τον εμπόδισε λέγοντας: «Άφησέ με να ξεκουρασθώ». Και η ευλογημένη ψυχή του αναχώρησε για τα ουράνια σκηνώματα, τα οποία από νέος πόθησε.

Ο ιερομόναχος Θεωνάς Ξενοφωντινός γράφει περί αυτού: Απερίφραστα θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν για όλους μας, ιδιαίτερα για τους Ξενοφωντινούς πατέρες, ο “Γέροντας”, το καύχημα της μονής μας και ο άνθρωπος που χάριζε πνευματική ομορφιά στη σκήτη μας. Μόνο που τον έβλεπες νόμιζες ότι βρίσκεσαι μπροστά σ’ ένα αββά των παλαιών χρόνων. Ο λόγος του ήταν για μας “λόγος ζωής”. Δεν μπορούσες να μην το δεχθείς, διότι το έλεγε ο Γερο-Γρηγόρης, που έκανε υπομονή 81 χρόνια. Σε μία από τις τελευταίες επισκέψεις μας, σ’ ένα μοναχό της μονής μας είπε: “Να κάνεις υπομονή, όπως έκανα κι εγώ. Θα προσεύχομαι για όλους σας. Μοναχός που δεν κάνει τον κανόνα του δεν είναι μοναχός”...».

Αγάπησε τη σκήτη του, άφησε χειρόγραφες σημειώσεις του για την ιστορία της, διετέλεσε επί έτη Δίκαιος, γραμματέας και τυπικάρης. Είχε αρχοντική παρουσία, λυγερόκορμος, με άσπρη γενειάδα και φωτεινό πρόσωπο. Οι υποτακτικοί του μιλούν με ιδιαίτερα μεγάλο σεβασμό και θαυμασμό για τον αείμνηστο Γέροντά τους. Δίδαξε με τη ζωή του και όχι με παχιά λόγια.

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ξενοφώντος. Γρηγορίου μοναχού, Οι αναμνήσεις μου, Πρωτάτον 19/1989, σσ. 162-164. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Ανεπαύθη εν Κυρίω ο αιωνόβιος μοναχός Γρηγόριος, Πρωτάτον 25-26/1990, σσ. 193-194. Θεωνά Ξενοφωντινό ιερομ.. Μοναχός Γρηγόριος Ξενοφωντινός (1890-11.9.1990), Εκκλησιαστική Αλήθεια 317/1990, σ. 2. Ιωακείμ αρχιμ., Παλαίστρα άγιων ανδρών, Άγιον Όρος 1991. σσ. 49-53. Αντωνίου Στιβακτάκη. Κρήτες Αγιορείτες μοναχοί, Ιεράπετρα 2007, σσ. 51-53. Γρηγορίου Δοχειαρίτου αρχιμ.. Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας. Άγιον Όρος 2011. σσ. 437-441.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Γ΄ - 1956-1983, σελ. 1275-1279, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.